

50 ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΗΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

ΕΝΑ

ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΗ
ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΗ
ΕΚΔΟΣΗ

Ο ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΚΑΙ Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΣΚΟΤΕΙΝΟ

ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

ΔΩΜΑΤΙΟ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

1967-1974

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Σκανάρετε τα QRcode, μες στις σελίδες του βιβλίου, για να δείτε και να ακούσετε μαρτυρίες και ντοκουμέντα.

Περιεχόμενα

Χρονολόγιο	11
Το θρίλερ της γενιάς μου	17
1 Οι ζωηροί «επαναστάτες», ο Αβρακότος και ο Τομ Πάππας	31
2 Ο έρωτας Νίξον-Κίσινγκερ με τη Χούντα	75
3 Οι ΗΠΑ, ο Μακάριος και ο Καραμανλής	119
4 Το «πείραμα Μαρκεζίνη» και η κρίση στη Μέση Ανατολή	151
5 Η άφιξη του Έστες, ο Ιωαννίδης και η ανατροπή του Παπαδόπουλου	173
6 Τα πετρέλαια και η ελληνοτουρκική κρίση	221
7 Η «βεντέτα» Μακαρίου-Ιωαννίδη, οι συναντήσεις με τη CIA και το μοιραίο πραξικόπημα	243
8 Υπνοβατώντας προς την καταστροφή	313

9	Οι «διαβεβαιώσεις» και η σιγή των ελληνικών όπλων	353
10	Η επιστροφή του Καραμανλή, η δεύτερη εισβολή ..	479
	Επίλογος	569
	Επίμετρο	577
	Σημειώσεις	579
	Βιογραφικά σημειώματα	609
	Βιβλιογραφία – Πηγές	621
	Ευρετήριο κύριων ονομάτων	625
	Υστερόγραφο	631
	Παράρτημα	643

1

Οι ζωηροί «επαναστάτες», ο Αβρακότος και ο Τομ Πάππας

Τετάρτη 13 Μαΐου 1964. Οι καμπάνες σε όλη τη Λευκωσία χτυπούσαν πένθιμα. Δύο ημέρες πριν οι Τούρκοι είχαν σκοτώσει δύο Έλληνες αξιωματικούς και έναν Ελληνοκύπριο αστυνομικό που είχαν μπει στην περικλειστη τουρκοκυπριακή γειτονιά στο φρούριο της Αμμοχώστου. Η ηγεσία της Κύπρου, απλοί πολίτες και Έλληνες αξιωματικοί είχαν συγκεντρωθεί στον ναό της Παναγίας της Ευαγγελίστριας στην Παλλουριώτισσα για να αποχαιρετήσουν τους τρεις νεκρούς. Τρεις πρωταγωνιστές αυτού του βιβλίου ήταν εκεί. Ο Πρόεδρος της Κύπρου Αρχιεπίσκοπος Μακάριος προΐστατο στη νεκρώσιμη ακολουθία. Ο άνθρωπος που τον διαδέχθηκε για οκτώ δραματικές ημέρες, ο Νίκος Σαμψών, ήταν και αυτός εκεί και εκφώνησε επικήδειο. Επικήδειο όμως, και μάλιστα επικήδειο που έκανε αίσθηση, εκφώνησε και ένας Έλληνας ταγματάρχης ο οποίος υπηρετούσε στην ελληνική στρατιωτική δύναμη στην Κύπρο. Ο Δημήτρης Ιωαννίδης. Απευθύνθηκε στον έναν νεκρό αξιωματικό, που ήταν και φίλος

του, και του είπε με συγκίνηση: «Έπεσες διά την ελευθερίαν της Ελληνικοτάτης Κύπρου». Μετά με πάθος βροντοφώναξε «ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΝΕΚΡΟΙ» και κατέληξε: «Η μνήμη σας θα μείνει αιώνια και η θυσία σας δεν θα πάει επί ματαιώ. Εμείς οι συνάδελφοί σας και οι στρατιώται σας σας υποσχόμεθα ότι θα εκδικηθούμε τον άδικο χαμό σας και θα φέρωμεν εις πέρας το έργο σας». Ένας άλλος Ελλαδίτης αξιωματικός, ο οποίος βρισκόταν σε αποστολή στην Κύπρο, ήταν και αυτός στην κηδεία και θεώρησε ότι η ομιλία του ταγματάρχη ήταν «έξαλλη, συναισθηματικά φορτισμένη και γεμάτη απειλές κατά όλων, κυρίως των Τούρκων». Ρώτησε τον διπλανό του αν ο άνθρωπος είναι καλά, αν είναι ισορροπημένος.

Σάββατο 20 Ιουλίου 1974, 8:00 π.μ. Οι πρώτοι Τούρκοι στρατιώτες έχουν βγει στην ακτή Πέντε Μίλι στην Κυρήνεια. Τουρκικά αεροσκάφη βομβαρδίζουν την Κύπρο. Στη μεγάλη αίθουσα συσκέψεων στον τρίτο όροφο του ελληνικού Πενταγώνου βρίσκεται σε εξέλιξη το Πολεμικό Συμβούλιο. Πρόεδρος, πρωθυπουργός, αρχηγοί Ενόπλων Δυνάμεων είναι όλοι εκεί, αλλά «κουμάντο» κάνει ο –ταξίαρχος πια– Δημήτρης Ιωαννίδης, ο οποίος έχει ήδη ανατρέψει τον Μακάριο και έχει βάλει στη θέση του τον Σαμφών. Η τουρκική απόβαση έχει ξεκινήσει τρεις ώρες πριν, αλλά τα «ελληνικά όπλα» σιγούν. Ο αόρατος δικτάτορας έχει τυφλωθεί από «διαβεβαιώσεις» και αρνείται να δώσει την εντολή «χτυπάτε». Το Πολεμικό Συμβούλιο έχει ήδη διαρκέσει πάνω από μία ώρα, όταν ένας επιτελής τον ενημερώνει πως οι Τούρκοι βομβαρδίζουν όλο το νησί. Έξαλλος σηκώνεται όρθιος και λέει: «Μου φαίνεται ότι μας παίρνουν τα γεγονότα. Βομβαρδίζονται όλες οι πόλεις». Χτυπώντας το χέρι στο τραπέζι φωνάζει: «Κηρύσ-

σουμε τον πόλεμο!». Την ίδια περίπου ώρα ο Χένρι Κίσινγκερ τηλεφωνούσε στον πρόεδρο Ρίτσαρντ Νίξον για να τον ενημερώσει: «Αν οι Έλληνες δεν πάνε σε πόλεμο μέχρι το πρωί, νομίζω ότι θα είμαστε εντάξει». Ο πόλεμος δεν κηρύχθηκε ποτέ. Σε ένα παράξενο παιχνίδι της ιστορικής μοίρας, ο άνθρωπος που μίλαγε δέκα χρόνια πριν με πάθος για την «Ελληνικότατη Κύπρο» και ήθελε να εκδικηθεί τους Τούρκους είχε ανοίξει την κερκόπορτα για να εισβάλουν στην Κύπρο. Μέσα σε τρεις συγκλονιστικές ημέρες ο δικτάτορας έχασε τον έλεγχο των εξελίξεων και ανατράπηκε.

Η ιστορία που θα διαβάσετε στις επόμενες σελίδες έχει πολλούς πρωταγωνιστές, άλλους στο προσκήνιο, άλλους στο παρασκήνιο. Αένας παρασκηνιακός πρωταγωνιστής είναι –από το 1967 έως την πτώση του στις 23 Ιουλίου 1974– ο Δημήτριος Ιωαννίδης. Στο μεγάλο «σκοτεινό δωμάτιο» όπου παίχθηκαν πολλά είναι ο μεγάλος πρωταγωνιστής. Σε αντίθεση με τον δικτάτορα Γεώργιο Παπαδόπουλο, προτίμησε να φορά τη στολή του αξιωματικού, να μένει μακριά από ισχυρούς οικονομικούς παράγοντες και να δρα πίσω από κλειστές πόρτες μέχρι τέλους. Εκεί συναντούσε πράκτορες της CIA, συνωμοτούσε με άλλους αξιωματικούς για την ανατροπή του Παπαδόπουλου και του Μακαρίου και σχεδίαζε το πώς θα πετύχει το όνειρό του, την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα.

Πώς βρέθηκε ένας ταξίαρχος, διοικητής της Ελληνικής Στρατιωτικής Αστυνομίας (ΕΣΑ), να έχει τόσο ισχύ και να διοικεί τον τόπο το καλοκαίρι του 1974;

Η απάντηση βρίσκεται στις πρώτες ώρες της «Επανάστασης της 21ης Απριλίου», του πραξικοπήματος που έφερε

τους συνταγματάρχες στην εξουσία το 1967. Μια ομάδα νέων αξιωματικών, λοχαγοί και ταγματάρχες, είχε αναλάβει να εκτελέσει το σχέδιο του πραξικοπήματος. Στη μεγάλη τους πλειοψηφία διακρίνονταν για τον φανατικό αντικομμουνισμό τους, το μίσος για τους «παλαιούς πολιτικούς», την καχυποψία απέναντι στον βασιλιά Κωνσταντίνο και την αχαλίνωτη ακρότητά τους που την αντιλαμβάνονταν ως πατριωτισμό. Πολλοί είχαν περάσει, όπως και ο Ιωαννίδης, από την Κύπρο, όπου γαλουχήθηκαν στην ιδέα της Ένωσής της με την Ελλάδα και στο μίσος για τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο. Ο Ιωαννίδης μιλούσε συχνά σε αυτούς για τη «Μεγάλη Ιδέα», την ιδέα της προσάρτησης στην Ελλάδα της Κύπρου, της Βόρειας Ηπείρου και της Ανατολικής Ρωμυλίας.¹

ΟΙ ΝΕΑΡΟΙ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ»

Την ημέρα του πραξικοπήματος της 21ης Απριλίου 1967 οι νέοι αυτοί «υπερεπαναστάτες» αξιωματικοί ήταν οπλισμένοι με αυτόματα και κυκλοφορούσαν στο προαύλιο του Πενταγώνου. Όλοι τους συμμετείχαν στις συλλήψεις κορυφαίων πολιτικών και ανώτατων αξιωματικών μέχρι τα ξημερώματα. Όταν κάποια στιγμή έφθασε ο βασιλιάς Κωνσταντίνος, φώναζαν συνθήματα υπέρ της «Επανάστασης» και έδειχναν τον θυμό τους, καθώς η διαπραγμάτευση των συνταγματαρχών μαζί του άρχισε να τραβάει.

Ο Αριστείδης Παλαϊνης, λοχαγός τότε, είχε συλλάβει τον υπουργό Άμυνας Παναγή Παπαληγούρα το προηγούμενο βράδυ και ήταν ένας από τους πιο ζωηρούς κινηματίες.

Αργότερα, μαζί με τον αδελφό του Χαράλαμπο, έγιναν στενοί συνεργάτες του Ιωαννίδη. Βρισκόταν στα σκαλιά της εισόδου του ΓΕΣ, όπου για λίγες ώρες εκτυλίσσόταν η κρίσιμη σύσκεψη ενώ ακόμη το πραξικόπημα ήταν μετέωρο:

«Από τις πρώτες ώρες καταλάβαμε ότι η ηγεσία της 21ης Απριλίου επεδίωκε την συνεργασία με τον βασιλιά, μια πολιτική λύση υπό τις ευλογίες του βασιλιά, ενώ οι στόχοι της Επανάστασης δεν ήταν αυτοί. Μάλιστα, το πρωί της 21ης Απριλίου, επειδή αργούσε να βγει το ανακοινωθέν (για τον σχηματισμό κυβέρνησης), μπήκα στο γραφείο του αρχηγού ΓΕΣ, εκεί που ήταν ο βασιλιάς, ο Παπαδόπουλος και είχαν συζητήσεις. Τους είπα ότι, αν δεν βγει ανακοινωθέν σε μισή ώρα για την επικράτηση της Επανάστασης, θα εκτελεσθείτε όλοι όσοι είστε εδώ μέσα. Από εκείνες τις πρώτες ώρες υπήρξε μια διαφοροποίηση λοιπόν μεταξύ των μικρών αξιωματικών και εκείνων που διπύθουναν την Επανάσταση».²

Ο Χαράλαμπος Παλαΐνης θυμάται και εκείνος:

«Εμείς οι μικροί αξιωματικοί άλλα περιμέναμε και άλλα βλέπαμε. Βλέπαμε τους ηγέτες Παπαδόπουλο, Παττακό, Μακαρέζο και όλους αυτούς να δείχνουν μια διστακτικότητα, ένα πλέγμα ενοχής. [...] Ήλθε ο βασιλιάς, αλλά καθυστέρωσε η ορκωμοσία της κυβερνήσεως. Με αποτέλεσμα να αρχίσουν οι αξιωματικοί από τις σκάλες και ενώ συσκέπτετο μέσα ο βασιλεύς με τους αρχηγούς να φωνάζουν “Τι’ αυτό κάναμε Επανάσταση;”. [...] Όταν μας ανακοινώθηκαν κάποια ονόμα-

τα υπουργών τα οποία ήταν γνωστά από προηγούμενες καταστάσεις, τα οποία δεν περιμέναμε ποτέ να μπουν σε αυτήν την κυβέρνηση, είδαμε ότι δεν ήταν αυτή η Επανάσταση που ονειρευόμασταν. [...] Στις συζητήσεις, στις προπαρασκευαστικές και στις μυσίες σε όλους τους αξιωματικούς η ιδέα μας και οι πόθοι μας ήταν να κάνουμε ένα νέο 1909, να κάνουμε μία πραγματική Επανάσταση στην Ελλάδα. Βλέπαμε όμως σιγά σιγά ότι δεν πήγαινε εκεί που θέλαμε. Από τότε άρχισαν οι δυσαρέσκειες».³

Οι οργισμένοι νέοι αξιωματικοί διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο με τη συμπεριφορά τους τις κρίσιμες εκείνες ώρες στο προαύλιο του Πενταγώνου, γιατί φόβισαν τον Κωνσταντίνο με τις φωνές και τις ζητωκραυγές τους με συνθήματα υπέρ της «Επανάστασης». Ο Στυλιανός Παττακός, βασικός και αυτός πρωτεργάτης του πραξικοπήματος, θυμόταν πως ο βασιλιάς αγανάκτησε με τη συμπεριφορά των συγκεντρωμένων νέων αξιωματικών, οι οποίοι δεν κρατούσαν τη στοιχειώδη συμπεριφορά που επέβαλλε η στρατιωτική πειθαρχία:

«Ηλθε και μου είπε “Κύριε Ταξίαρχε, να επιβάλετε την τάξη”. Είπα “Χειροκροτούν, ζητωκραυγάζουν, δεν κάνουν κακό. Εν πάση περιπτώσει θα πω”. Και είπα “ηρεμία” και ηρέμησε ο κόσμος».⁴

Ο Κωνσταντίνος δικαιολογεί την αδυναμία του να αντιδράσει το πρωί της 21ης Απριλίου περιγράφοντας τη «φρικώδη» κατάσταση που αντιμετώπισε και τη συνάντησή του με τον νόμιμο εκείνη την ώρα πρωθυπουργό του, Παναγιώτη Κα-

νελλόπουλο, ο οποίος ήταν κρατούμενος σε ένα γραφείο στο Πεντάγωνο. Ο Κανελλόπουλος τον συμβούλεψε να προβάλλει αντίσταση στους πραξικοπηματίες και ο βασιλιάς τού ζήτησε να πάνε στο παράθυρο, του έδειξε τους νέους αξιωματικούς και του είπε: «Δεν ελέγχω τίποτα. Πώς θα τους συλλάβω, με το έτσι θέλω;... Είναι οπλισμένοι».⁵

Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΣΥΡΣΗ ΤΗΣ ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Οι νεότεροι αξιωματικοί, οι οποίοι θεωρούσαν τους εαυτούς τους τη «ραχοκοκαλιά» της «Επανάστασης», απογοητεύθηκαν ακόμα περισσότερο από τον Παπαδόπουλο τον Νοέμβριο του 1967, όταν, κάτω από την πίεση των Τούρκων και των Αμερικανών, αποσύρθηκε από την Κύπρο η ελληνική Μεραρχία η οποία βρισκόταν εκεί από το 1964. Οι Τούρκοι είχαν απειλήσει με εισβολή λόγω των επεισοδίων που σημειώθηκαν στο χωριό Κοφίνου έπειτα από μια «επιχείρηση εκκαθάρισης» που είχε διατάξει ο στρατηγός Γεώργιος Γρίβας ως αρχηγός των ελληνικών δυνάμεων. Ο πρόεδρος Λίντον Τζόνσον έστειλε ως απεσταλμένο του τον Σάιρους Βανς, ο οποίος σταμάτησε την εισβολή αλλά έπεισε τον βασιλιά, τον πρωθυπουργό Κωνσταντίνο Κόλλια και τον Γεώργιο Παπαδόπουλο να απομακρύνουν την ισχυρή ελληνική δύναμη η οποία είχε μεταφερθεί μυστικά στο νησί.

«Οι δυσaréσκειες κορυφώθηκαν με την απόσυρση της Μεραρχίας» θυμάται ο Χαράλαμπος Παλαΐνης και συμπληρώνει: «Τότε μορφοποιήθηκαν, οριστικοποιήθηκαν οι σκέ-

ψεις ότι πρέπει να ανατραπεί ο Παπαδόπουλος».⁶ Με την άποψη αυτή συμφωνεί και ο αδελφός του, ο οποίος θεωρούσε ότι «όταν απέσυρε την Μερarchία που είχε στείλει στην Κύπρο ο Γεώργιος Παπανδρέου, και η οποία ήταν μία ισχυρή αποτρεπτική δύναμη για τους Τούρκους, είχαμε αποφασίσει να ρίξουμε τον Παπαδόπουλο».⁷

Ένας ακόμα αξιωματικός που έπαιξε και αυτός καθοριστικό ρόλο αργότερα, ο Θανάσης Περδίκης, πιστεύει ότι «η απόσυρση της Μερarchίας ήταν ένα τραγικό λάθος το οποίο εκμεταλλεύθηκε ο Ιωαννίδης».⁸ Για αυτούς τους αξιωματικούς, όπως και για τον ίδιο τον Ιωαννίδη, που είχε υπηρετήσει μαζί τους στην Κύπρο μετά την ανακήρυξη της Ανεξαρτησίας της νήσου, η Ένωση με την Ελλάδα αποτελούσε το «ιερό δισκοπότηρο» των εθνικών στόχων, οργανικό κομμάτι μιας νέας «Μεγάλης Ιδέας». Η απομάκρυνση της ελληνικής δύναμης ήταν ένα μεγάλο πλήγμα στην αξιοπιστία του καθεστώτος και προσωπικά του Παπαδόπουλου, αν και βασικός υπεύθυνος για την εγκατάλειψη του οράματος της Ένωσης παρέμενε στα μάτια τους ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας Αρχιεπίσκοπος Μακάριος.

Θεωρούσαν ακόμη τον δικτάτορα ισορροπιστή, έτοιμο να συμβιβαστεί με τον βασιλιά και το προδικτατορικό κατεστημένο. Στον Χαράλαμπο Παλαΐνη έκανε πολύ αρνητική εντύπωση ότι λίγο μετά το αντιπραξικόπημα του βασιλιά, στις 13 Δεκεμβρίου 1967, ο Παπαδόπουλος βρέθηκε στην ορκωμοσία των νέων Ευέλπιδων και αναφώνησε, προς μεγάλη έκπληξη όλων, «Ζήτω ο Βασιλεύς», όπως επέβαλλε το τυπικό της τελετής. Και αυτό λίγες μόνο ώρες αφότου είχε επιχειρήσει να ανατρέψει την «Επανάσταση».⁹

Η μεγάλη ευκαιρία να αποκτήσει παρασκηνιακή δύναμη ήλθε για τον Ιωαννίδη μετά το αντιπραξικόπημα αλλά και την απόφαση του Παπαδόπουλου να θέσει όλους τους «επαναστάτες» αξιωματικούς μπροστά σε ένα δίλημμα. Όποιος ήθελε να παραμείνει σε κυβερνητική ή κρατική θέση έπρεπε να παραιτηθεί από τον Στρατό.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΣΑ

Ο Ιωαννίδης είχε αναλάβει από τον Οκτώβριο του 1967 τη διοίκηση της ΕΣΑ. Σύμφωνα με μια έκθεση της CIA, ο ίδιος έλεγε σε συνομιλητές του πως

«ανέλαβε την ΕΣΑ για να ελέγχει την κατάσταση. Μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα του βασιλιά Κωνσταντίνου τον Δεκέμβριο του 1967 ανέλαβε την ευθύνη για την παρακολούθηση εν ενεργεία αλλά και απόστρατων αξιωματικών. Απέκτησε επίσης ισχύ στη λήψη αποφάσεων για τις μεταθέσεις αξιωματικών σε θέσεις-κλειδιά. Ο Ιωαννίδης ήταν ο βασικός υποστηρικτής των συλλήψεων πολλών απόστρατων αξιωματικών... με τη δικαιολογία ότι συνωμοτούσαν εναντίον του καθεστώτος».¹⁰

Η θέση ήταν κρίσιμη, γιατί υπό τις διαταγές του βρισκόταν ο πιο σκληρός βραχίονας του καθεστώτος, το Ειδικό Ανακριτικό Τμήμα (ΕΑΤ) της ΕΣΑ, το οποίο αναλάμβανε τις ανακρίσεις των αντιπάλων του. Στο κτίριο όπου στεγαζόταν η περιώνυμη υπηρεσία, δίπλα στο σημερινό Μέγαρο Μουσικής, έγιναν μερικοί από τους χειρότερους βασανισμούς κρατουμένων. Μέσα από το δίκτυό του έπαιρνε πληροφο-

ρίες για αξιωματικούς που εκφράζονταν αρνητικά ή συνωμοτούσαν εναντίον του καθεστώτος και φρόντιζε να τις εξακριβώσει. Είχε γίνει «τα αυτιά και τα μάτια του Παπαδόπουλου». Σε σημείο που, αν κάποιος έδινε μία πληροφορία ότι ένας υπολοχαγός σε κάποια μονάδα εκφραζόταν αρνητικά για το καθεστώς, ο Ιωαννίδης αναλάμβανε να διαλευκάνει την «υπόθεση» στέλνοντας έναν από τους έμπιστους του συνεργάτες να εξακριβώσει τη σχετική πληροφορία.

Ο Παπαδόπουλος, που ήταν και υπουργός Άμυνας, επισκεπτόταν το Πεντάγωνο κάθε Πέμπτη για να ενημερωθεί και να βεβαιωθεί ότι ελέγχει τις Ένοπλες Δυνάμεις. Το πραγματικό όμως κέντρο εξουσίας βρισκόταν στη διεύθυνση της ΕΣΑ, στο γραφείο 151, στον πρώτο όροφο του Πενταγώνου.

Ο Ιωαννίδης ήταν από τους ελάχιστους αξιωματικούς του σκληρού πυρήνα της «Επανάστασης» που αποφάσισαν να παραμείνουν στο στράτευμα. Φορούσε τη στολή του, κυκλοφορούσε με ένα στρατιωτικό τζιπ τις ώρες εργασίας, περνούσε πολλές ώρες στο κτίριο του Πενταγώνου και είχε την πόρτα του ανοικτή για τους νεότερους αξιωματικούς, οι οποίοι του μετέφεραν συχνά τα παράπονά τους για την κυβέρνηση. Ορισμένοι από αυτούς θεωρούσαν πως ο Παπαδόπουλος είχε «πουλήσει» τις αρχές της «Επανάστασης της 21ης Απριλίου» από τα πρώτα του βήματα στην εξουσία. Οι στενές του σχέσεις με σημαίνοντες οικονομικούς παράγοντες και ο τρόπος ζωής του τον έκαναν να διαφέρει πολύ από τον Ιωαννίδη. Όπως έγραφε έκθεση των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών:

«Ο Ιωαννίδης έγινε σημαντικός από τη φήμη που απέκτησε ανάμεσα στους αξιωματικούς που εθεωρούντο

υπερεπαναστάτες ότι είναι ένας λιτός, πουριτανός, αδιάφορος προστάτης του πνεύματος της “Επανάστασης του 1967”». Οι αναλυτές τους είχαν ετοιμάσει το ψυχολογικό του προφίλ: «Ο Ιωαννίδης είχε τη φήμη έντιμου και ηθικού ανθρώπου, αφοσιωμένου στη δουλειά του. [...] Μια πηγή περιγράφει τον Ιωαννίδη ως έξυπνο και αποφασισμένο. Μια άλλη πηγή όμως τον χαρακτηρίζει άνθρωπο με ικανότητες κάτω του μέσου όρου, χωρίς φαντασία ή ικανότητα να παίρνει πρωτοβουλίες. Είναι πολύ συντηρητικός στις προτιμήσεις του και ζει μια απλή ζωή. Δεν είναι καθόλου εντυπωσιακός στην εμφάνιση και αφήνει μερικές φορές την εντύπωση πως είναι αφελής. Είναι εργένης. Ο Ιωαννίδης είναι φιλικός και ανοικτός με όσους γνωρίζει. Είναι όμως συγκρατημένος και “περίεργος” μπροστά σε γυναίκες και ανθρώπους που δεν γνωρίζει. Έχει βγει από την Ελλάδα μόνο μία φορά. Το γεγονός αυτό μπορεί να έχει οδηγήσει σε μια απλοϊκή, εσωστρεφή αντίληψη των πραγμάτων, η οποία φαίνεται και από την πεποίθησή του ότι ο Τύπος στις ΗΠΑ και στη Δυτική Ευρώπη ελέγχεται από κομμουνιστές και σοσιαλιστές συνοδοιπόρους τους. Μιλάει αρκετά καλά αγγλικά».¹¹

ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΜΕ ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ
ΤΟΥ **ΑΛΕΞΗ ΠΑΠΑΧΕΛΑ** ΚΑΙ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΩΝ:

Γιάννη Βούλγαρη / Βασιλικής Γεωργιάδου / Κωστή Κορνέτη /

Ηλία Νικολακόπουλου / Βαγγέλη Χατζηβασιλείου / Ευάνθη Χατζηβασιλείου

Είκοσι πέντε χρόνια έρευνας χρειάστηκαν για να συγκεντρωθεί το αδημοσίευτο και σπάνιο υλικό για την Επταετία που καθόρισε την ιστορική πορεία της χώρας μας. Περιέχει μαρτυρίες πολλών πρωταγωνιστών και επικεντρώνεται στον ρόλο των αμερικανικών υπηρεσιών.

Το βιβλίο φωτίζει μερικά ερωτήματα της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας: την ανατροπή του δικτάτορα Παπαδόπουλου από τον Ιωαννίδη, τον ρόλο σημαντικών παραγόντων της εποχής, το πώς άρχισε η ένταση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας το 1974, με άγνωστα παρασκήνια. Ερευνά ακόμα πώς αντιμετώπιζαν οι Αμερικανοί τον Κωνσταντίνο Καραμανλή και τον Ανδρέα Παπανδρέου, καθώς και ποιες ήταν οι προβλέψεις τους για τον ρόλο που θα έπαιζαν στη μελλοντική ιστορία του τόπου.

Θα «ακούσετε» –για πρώτη φορά– τις φωνές του Δημητρίου Ιωαννίδη και του αρχηγού Ενόπλων Δυνάμεων στρατηγού Γρηγορίου Μπονάνου στο Πολεμικό Συμβούλιο της 20ής Ιουλίου 1974. Ήταν στιγμές χάους, απελπισίας. Πρόκειται για μια συγκλονιστική αποτύπωση της ανεπάρκειας όσων διαχειρίζονταν τις τύχες του έθνους εκείνη τη στιγμή. Τα 38 λεπτά αυτού του Πολεμικού Συμβουλίου αποτελούν ένα πολύτιμο ντοκουμέντο για την κατανόηση των γεγονότων.

ISBN:978-618-03-3417-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83417

metaixmio.gr

 ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book